

EL QUADRE DE LA VERGE

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Fra Bernadí s'espolsa de la seva testa rapada i els seus hàbits sorgits mil vegades el polsim de la neu que cau, i comença a deixar grisenc l'hort de l'apartat i humil monestir arraulit a la serralada. Amb pressa i amb mans balbes recull el cistell dels últimes cols gegants, naps, porros, alguna remolatxa i poques xirivies; és l'última collita abans de Nadal. L'hivern es diu no es presenta gaire gras, cert tenen les trufes, algunes conserves però si el Bon Senyor que els auxilia a voltes, el pare de fra Berenguer de Toffort, no fa quelcom, ballaran magres els mesos de fred en l'isolat monestir de Sant Llätzer.

Ja fa tres anys va anar a raure com a servent i frare llec i mosso de Berenguer i es pregunta perquè no s'hauria quedat a casa son pare a la Vall, allà podia pintar igual que aquí. Amb aquestes cabòries quasi no sent que fra Jeroni el cuiner crida des de la porta de la cuina faci via, que el seu amo el vol a la cel·la.

Deixa en un banc el cistell de verdures i pel claustre s'encamina a l'estança de fra Berenguer. El troba assegut i a les mans hi té l'imatge de la Verge, que esguarda. Ell un pobre inculte que no sap llegir ni escriure li sembla celestial, creu és el quadre més bell que ha pintat mai el frare pintor.

-Bernadí, porta la pintura a on no la pugui veure ningú, el meu pare, el meu germà i la seva dona estan a punt d'arribar, com sempre per Nadal.

-Mi senyor Berenguer, si estarien orgullosos de veure-la,

-Bernadí si us plau

-Si senyor ja hi vaig .

- Un cop desada, escolta la campana de la porta, ell és això un pobre escarrassot es diu, i en obrir queda amb la boca oberta.

De sobte ho entén tot, el convent, la pintura, per això resten en aquest remaleït Sant Llätzer, per una noia igual al quadre de la Verge, la dona del germà.